

Dve luči.

Bodi luč! In z jasno silo
dvoje zvezd je zasvetilo.

Višje kakor druga solnca,
nimaš kraja, nimaš konca.

Prva — solnce v žarkem sevu
zemlji gospoduj podnevu.

Bližje kakor solnca druga,
v Tebi vtone vsaka tuga.

Druga — gospoduj ponoči,
da bo cilje najti moči.

O ti Zvezda v noči črni,
vse nam poti posrebrni!

Ko je Stvarnik ga obdaril,
solzni dol se je ožaril,

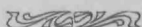
Čez dobrave in domove
tvoja živa luč naj plove!

razveselil in zasmeljal,
da ne bo več luči žejal.

Kam ste verzi šli krilati?
Kdo sta oni zvezdi zlati?

O ti Solnce v sladki veri!
Dan noben te ne premeri.

Ono Solnce — Evharistija!
Ona Zvezda je — Marija!
Silvin Sardenko.

Šmarnični oltarček

Bilo je eno tistih poznih pomladanskih popoldni, ko človek ne more strpeti v zaduhli sobi. Zlato solnce je preveslalo že nad polovico svojega pota po nebesnem svodu in se je obračalo proti pravljичnemu Ljubniku, v čigar osrčju že od pamtiveka klepeče velik mlin, do kate-rega najdejo skrivno pot samo najpredrznější pastirji.

Devetdesetletna starka mi je pripovedovala, da je v teh podzemeljskih duplih našla zavetišča pred Napoleo-novimi četami ona in vsi njeni sosodje, a da so trpeli hudo lakoto, kajti ves živež jim je bil pošel in hraniti so se morali le z lojevimi svečami, ki so jih vzeli s seboj za razsvetljava podzemeljskih prostorov.

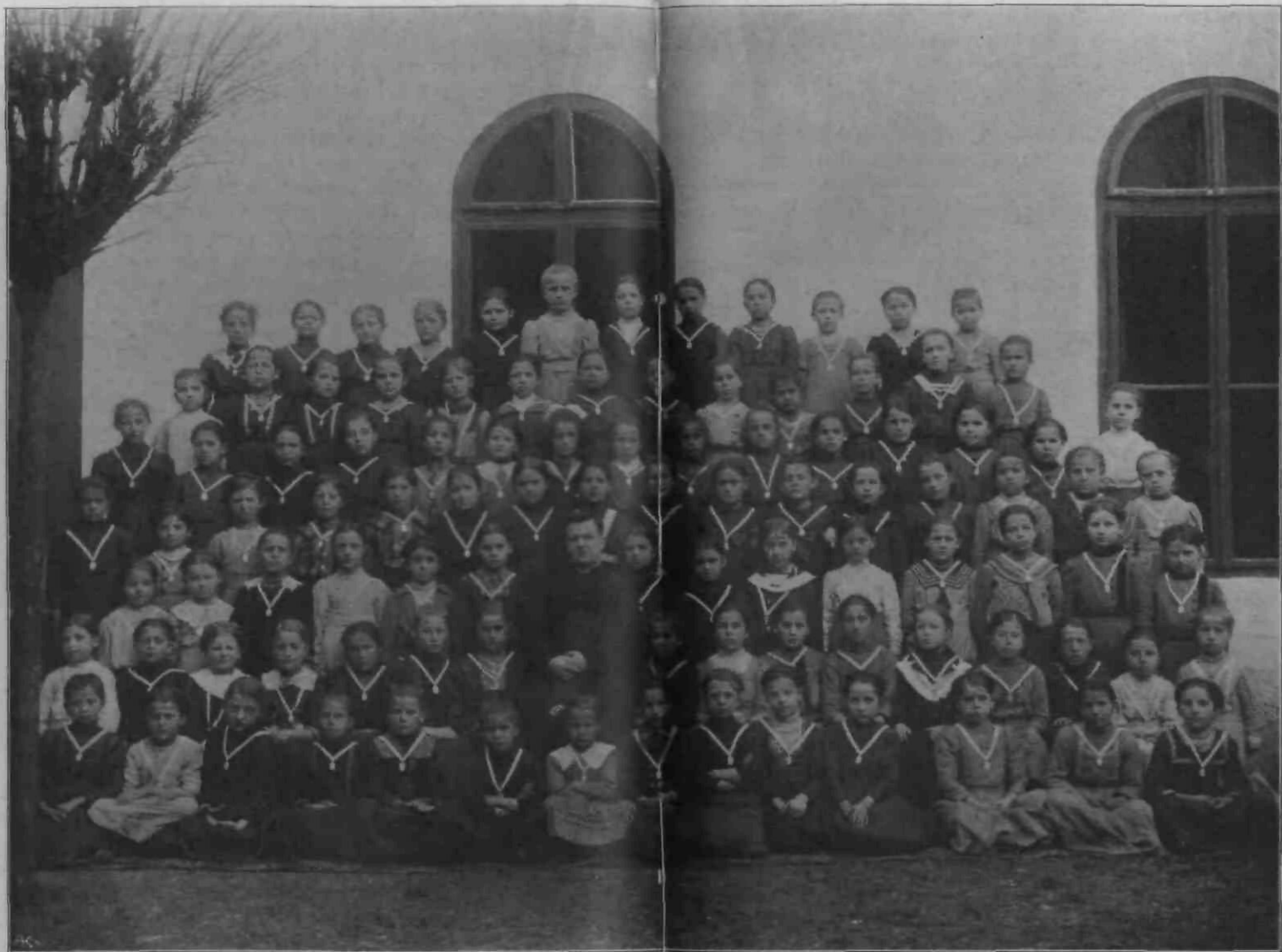
A kdo se bo danes mudil s takimi spomini! Ne,

danes ni časa zanje, kajti vsa narava se pripravlja na slavnosten sprejem. Polje, livade in log so ogrnili svetlozelen plašč, vezen z bujnopisanimi cveticami. Črešnje, češplje in češminj razširjajo vonj, da ti dviga vzradoščena prsa. Solnce se potaplja — zatone. Še enkrat oblije razorane Grintavce s sramežljivo rdečico, nato pa leže, utrujeno od štirinajsturnega teka, k mirnemu počitku. In na zapadnem nebu se razgrne čarobna zarja, kakor bi mati odela z dragoceno preprogo svoje ljubljeno, zlato dete.

Sredi neba, prav nad tvojo glavo zasveti svetlobledi krajec. Tik njega zažari večernica, podoba One, ki je Kraljica prebujene, prelestne narave. Na prostranem dvorišču, tam, kjer se je še pred 21 leti dvigal mogočen, štirioglat stolp s temnimi, ozkimi celicami za zločinca, stoji deklica in zre proti čarobnemu nebu. Kmalu se ji pridruži druga in tretja in četrta — cela gruča jih je že. Zamišljene zró proti nebu in štejejo zvezde, ki jih ravno zdaj prižiga nevidna roka. A glej, gojenke prihajajo zopet, prihajajo z raznobarvnimi balončki. Urejena vrsta se spotegne in se vije po dvorišču proti drevoredu. Sredi med njimi stopajo štiri Marijine hčerke in neso z baržunom in cvetjem okrašen prestol, na katerem stoji kip Brezmadežne. »Ave, ave, ave Maria!« doni proti nebesom, kjer kraljuje Ona, ki jo gojenke imenujejo Kraljico in Mater svojega zavoda. Sprevod dospe v drevored, kjer se dviga preprosta Lurška kapelica, in vanjo postavijo Marijino soho. Med navdušenim »Ave« švigajo skozi goste lipove vrhove proti nebu zelene, rdeče in višnjeve rakete, noseč otroški pozdrav nebeški Materi.

Preprosto slovesno se obrne deviški sprevod nazaj proti starodavnemu gradu. V njihovih rokah ugasnejo lučce, na nebu pa jih zaplamti tisoč in tisoč. Tiho in nevidno razpne noč svoje krilo nad prebujeno naravo, tiho in nevidno objame zavod in samostan in ju zaziblje v blagodejno spanje Bogu vdanih src. Le tam na voglu sivega zidovja odseva medla svetloba večne luči, ki brli pred Kraljem nebes in zemlje.

Nevidno, neslišno, kakor je noč legala na zemljo, vztrepeta tam na daljnem jutru zora, ki postaja svetlejša in svetlejša. Zvezde ugašajo, le ena še zre v svit deviškega jutra, čigar dih mi vzbuja že davno zabrisano sliko.

Marijin vrtec v Škojji Loki.

Zvečer pred prvim majnikom je bilo, ko so vzcvetele prve šmarnice ob robu bukovega loga. Trgala sem jih, preprosta deklica, da jih ponesem tja v znamenje, ki stoji prav ob razpotju. Zamišljena, kako bi mogla dostojno okrasiti kip presladkega Srca Marijinega za Marijin mesec, se bližam kapelici. A glej, na klopi pred njo kleči neznana mestna dama, globoko zatopljena v prisrčni molitvi.

Sramežljivo postojim v precejšnjem razdalju. Ni me opazila. V tem zlije svoja čuvstva v poluglasni spev: »Ti moja Mati, jaz Tvoj otrok.« Kot očarana sem strmela. A dama se dvigne, se okrene, kakor bi pogledovala za nekom, ki ga je pač morala tu pričakovati, kajti razven njenega je ležal še en zavojček na klopi. Mesto pričakovanega zagleda mene. Rdečica me oblije, ker sem jo nepoklicana opazovala v njeni pobožnosti. A dama me prijazno vpraša, kaj nameravam s šmarnicami. Ko ji razodenem, da bi čim lepše hotele okrasiti kapelico, tedaj hipoma odveže svoj zavojček, v katerem je imela najličnejše okraske. V malo trenutkih je Marijina podoba zablestela v nenavadnem nakitu, lično razvrščenem, da mi je oko kar strmelo. Šopek mojih šmarnic je postavila dama tik pred noge Materi božji, kakor bi bile vzrastle iz postavka. Nato se mi je prijazno nasmehnila in pripomnila: »Glej, kako lepo krasijo Marijo rožice, ki si jih natrgala.«

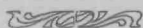
V tem se približa po kolovozu, ki pelje iz gozda, slok gospod z nežno deklico. Po medsebojnem prisrčnem pozdravu sem sklejala, da je moral biti oče. Ko pa gospod ogleda znamenje, začuden vzklikne: »Kako, tu v vasi tako okusno okrašena kapelica?!« — »Kajne,« pravi dama, »kako lepo, kako krasno! Kdo bi pripisoval tako preprosti deklici toliko nežnost?« in pri tem pogleda name, ki sem pobirala odrezke svilnatega traku, ki je bila z njim dama velefino ovila kozarec s šmarnicami.

Osramočena in začudena vsled nezaslužene pohvale sem se ozrla v gospoda in nato v damo, da bi povedala, kdo je vse to naredil, toda beseda mi je kot očarani zastala, kajti dami je sijal obraz v nepopisni milobi one vzvišene svetosti, ki dela dobro, blaži in osrečuje, a za vse to ne pričakuje pohvale, se ji spretno odtegne v

vzvišeni zavesti, da je dobro delo res dobro delo le takrat, ako se edinole Bogu daruje. V tem trenutku se mi je zdelo, da je v njenih očeh zasijala rajska lepota njene plemenite duše, da se je nebo samo ljubeznivo nagnilo čeznjo in jo oblilo z ono nadnaravno lepoto, ki razveseljuje čelo božje oko. Tedaj je bilo, ko sem prvi-krat vzljubila tiho čednost, čednost, ki je najsrečnejša tedaj, ko vé zanjo edinole Bog.

In neznana trojica je ostavila znamenje in odšla proti mestu. Meni pa je še dolgo vsaka večerna zarja vzbujala spomin na nadnaravni blesk, ki sem ga oni večer videla razlitega po licu plemenite dame.

S. C.

Marijin vrtec v Škofji Loki.

(K sliki.)

V »Angelčku« od marca ste brali o našem novoustanovljenem Marijinem vrtcu. Danes pokažem mladim čitateljem sliko vseh 100 cvetk vzcvetelega vrtca. Le dobro si jih oglejte!

Najmanjšo, ki sedi pri nogah gospoda voditelja, gotovo že poznate. To je tista pridna učenka, ki vselej prva skuša č. sestro učiteljico razveseliti, ako so se morali razjeziti nad drugimi učenkami. In veste, kako izkuša pomiriti opravičeno nevoljo svoje dobre učiteljice? Svojo modro glavico nasloni na klop in si jo zakrije z rokami, tako da skozi prstke kuka na učiteljico in jim pritajeno šepeče: »Ali ste še hudi?« Potem pa zopet prekriža lakti, kakor jo tudi tukaj vidite naslikano.

Onole v zadnji vrsti vam popišem, da jo boste vsi najpridnejši »Angelčkovi« čitatelji posnemali. Kakor več drugih, hoče tudi ta, ako le mogoče, vsak dan pristopiti k sv. obhajilu. Do šole in do cerkve pa ima od doma skoro uro hoda. Tešč pa tudi ne more ostajati do opoldne ali celo do ene popoldne. In kaj si je izmislila brihtna glavica? Svojo dobro mamico je naprosila, da ji vsako jutro napolnijo precejšnjo steklenico z gorško kavo ali s kuhanim mlekom in da ji odrežejo velik kos kruha. Vse to vtakne h knjigam v torbico, potem pa hajdi k šolski